

LBRIS

We know
books

SECRETELE UNEI MILIONARE DIN CURTEA ȘCOLII

NAT AMOORE

Traducător: LAURA NURELDIN

București, 2023

Capitolul 1	SFÂRȘITUL	1
Capitolul 2	ÎNCEPUTUL – PRIMA PARTE	6
Capitolul 3	TOBY	12
Capitolul 4	ÎNCEPUTUL – PARTEA A DOUA	20
Capitolul 5	FEBRUARIE	25
Capitolul 6	SCOTTY	31
Capitolul 7	ÎNAPOI ÎN FEBRUARIE	38
Capitolul 8	O SÂMBĂTĂ NEOBIȘNUITĂ	57
Capitolul 9	SFATUL LUI TOBY	68
Capitolul 10	COMOARA DIN CUFĂR	75
Capitolul 11	MILIONARA DIN CURTEA ȘCOLII	83
Capitolul 12	MAI ÎNCET	98
Capitolul 13	TREZIREA	112
Capitolul 14	NU CHIAR REBELĂ	126
Capitolul 15	ACASĂ ESTE ACOLO UNDE E DIHORUL	135
Capitolul 16	MAMĂ DE ÎNCHIRIAT	152
Capitolul 17	PREȚUL BANILOR	169
Capitolul 18	DIN RĂU ÎN MAI RĂU	190
Capitolul 19	S-A ZIS CU TESS CEA DRĂGUȚĂ	203
Capitolul 20	PLAN DE ATAC	211
Capitolul 21	TEATRUL BALTHAZAR	222
Capitolul 22	CONFRUNTAREA	228
Capitolul 23	NASI GORENG	253
Capitolul 24	LUNI DIMINEAȚĂ	260
Capitolul 25	ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI	268
Capitolul 26	O NOUĂ FILĂ	275
	SECRETELE UNEI MILIONARE DIN CURTEA ȘCOLII	282
	ȘTIAI CĂ...	285
	DESPRE NAT AMOORE – ÎNTREBĂRI	286
	DESPRE NAT AMOORE – RĂSPUNSURI	288

SFÂRSITUL

Uneori ești învățat o lecție... alteori trebuie să ți-o predai singur.

Prima zi de luni din aprilie a decurs cam așa. Poate că pare o scenă desprinsă dintr-un film, dar asta numai pentru că, într-adevăr, *a fost* ca o scenă desprinsă dintr-un film.

Merg pe holul școlii – sunt aproape sigură că mă mișc cu încetinitorul – cu o figură hotărâtă. Mereu am o figură hotărâtă. Ceilalți copii stau în dreptul șirului de dulapuri și se holbează la mine când trec pe lângă ei. Îi ignor și mă uit în față. În capul meu se aude și coloana sonoră „*Money*”¹, de Pink Floyd. Nu știi piesa? Caut-o pe Google. E genială. Mama și tata ascultă acasă doar postul

¹ În traducere, *Bani*. (n. red.)

Gold 104. Ei spun că muzica era mult mai bună înainte să mă nasc eu. Sunt perfect de acord.

În fine, deci merg pe hol – cu încetinitorul – și îi am într-o parte pe profesorul meu, domnul Deery, iar în cealaltă parte pe directoare, doamna Keiren. Niciunul nu pare vesel – ce-i drept, doamna Keiren nu pare niciodată veselă.

Se întorc și alți copii ca să se holbeze. Se uită cu gurile căscate. Arată ca niște șiruri de peștișori colorați în uniforme alb cu albastru. Ce-or fi văzut atât de interesant la o elevă dintr-a cincea care merge pe hol însoțită de profesorul ei și de directoare? Nu mare lucru, zău. Probabil că tocmai de asta oamenii din spatele nostru sunt cei care atrag cu adevărat atenția.

Profesorii mei sunt flancați de doi polițiști în uniformă. Nici ei nu par prea veseli.

Și cu toții sunt supărați pe mine.

Îi surprind privirea lui Toby când trec pe lângă el. Pare îngrozit. Cumva, seamănă cu un Chihuahua. Are capul prea mare pentru corp, ochii îi sunt prea mari în raport cu capul, iar când îi e frică mai și tremură ca un astfel de câțel. Încerc să-i spun din priviri că totul va fi bine, dar cred

că și-ar dori să se ascundă în dulapul lui, printre cărți. Și probabil că ar încăpea la fix.

Mă opresc în fața dulapului meu. Pe hol se lasă liniștea și sunt aproape sigură că îl aud pe Toby tremurând.

– Este dulapul tău, domnișoară Heckleston? întreabă polițistul masiv.

– Așa scrie, îi zic eu, arătând spre eticheta gravată și placată cu aur pe care mi-am cumpărat-o chiar eu.

Seamănă cu cele pe care le au directorii pe birou. Mi s-a părut că arată mai profesionist decât cele de hârtie care se pun în fanta de pe ușa dulapului. Toți ceilalți copii își scriu de mână numele pe etichete din alea și le umplu de abțibilduri. Dar eu nu. Rachel Zoe (N-o știi? Caut-o pe Google!) spunea cândva că „Stilul înseamnă să te prezinți fără să fie nevoie să vorbești”. Iar dulapul meu spune multe despre mine.

– Ajunge, Tess, spune doamna Keiren. Răspunde-i domnului polițist!

Mă străduiesc din răspuțeri să nu-mi dau ochii peste cap. Mama zice că fac asta mult prea des.

– Da, domnule polițist, spun eu apoi. Acesta este dulapul meu.

- Deschide-l, zice polițistul celălalt, și mai masiv.

S-ar părea că polițiștii au doar două dimensiuni: mare și foarte mare.

Mă întorc spre domnul Deery. În privirea lui văd un amestec de milă și dezamăgire. Nu-mi place asta. Îmi face semn cu bărbia spre dulap.

Oftez și mă întorc încet spre acesta. Mi-am citit drepturile în ceea ce privește percheziția și confiscarea obiectelor la școală, pe site-ul lawstuff.org.au (*mereu* trebuie să-ți cunoști drepturile), așadar, știi că dulapul meu este proprietatea școlii și nu mă pot opune acestei cereri. Oricum, eu m-am băgat în povestea asta, iar acum a venit momentul să mi-o asum.

Ridic mâna și formează combinația care deschide lacătul.

Copiii care ne privesc sunt prea speriați ca să se apropie mai mult, dar simt cum își întind gâturile ca niște păsări emu băgăcioase, încercând să zărească ceva. Cei doi profesori și cei doi polițiști se apropie și mai mult.

Scot lacătul din inelul de fier și mă opresc. Vezi tu, eu știu ce urmează. Și știu de mult că urma să

se întâmplă asta. Dar mai am nevoie de o clipă de răgaz înainte ca totul să se schimbe.

– Deschide-l! cer polițiștii din spatele meu.

Respir adânc și deschid ușa din oțel. Aud cum întregii școli adunate în spatele meu i se taie răsufierea când din dulap cade... un milion de dolari.

Sunt genul de copil căruia nu îi plac ocolișurile. Așa se termină povestea.

Nu există surprize.

Am fost prinsă, da.

Nu sta pe-aici în speranța că o să dispar în asfințit cu gețile pline de bani. În lumea reală nu se întâmplă lucruri de genul ăsta. Dar ultimele luni au fost o adevărată... experiență. Iar experiența e, probabil, singurul lucru pe care nu îl poți căuta pe Google.

Am o poveste incredibilă. Am făcut tone de greșeli, dar am și învățat mult. Așa că stai pe-a-proape, s-ar putea să înveți și tu câte ceva.

ÎNCEPUTUL – PRIMA PARTE

Întâmplările de acest fel încep de obicei cu „eram un copil de zece ani, obișnuit”. Ei bine, nu și de data asta. Sunt și am fost mereu orice altceva, dar nu normală și/sau obișnuită. Nici nu-mi pot imagina ceva mai rău decât să fii obișnuit. Fii ciudat, fii straniu, fii extraordinar, fii excepțional, dar nu fi niciodată obișnuit!

Mă cheamă Tess Heckleston. Sunt în clasa a cincea la școala Watterson. Prietenul meu cel mai bun este Toby Baker (și el e departe de a fi obișnuit – e unul dintre cei mai ciudați oameni pe care îi cunosc). Locuiesc împreună cu mama, tata și patru frați și surori. Eu sunt chiar copilul mijlociu.

Gata! Am terminat cu chestiile plictisitoare.

Am ajuns la ce-ți dorești, de fapt, să afli. Cum de ajunge o fată de zece ani să aibă o căruță de bani în dulapul ei de la școală?

Eu sunt ceea ce oamenii numesc o antreprenoare. Știi ce-i aia? Nu? Caută pe Google. De fapt, iată primul meu pont.

PONTUL NR. 1

FOLOSEȘTE GOOGLE!

O să tot auzi cum se plâng adulții că generația noastră „petrece prea mult timp în fața unui ecran”. Adulții nu știu mereu despre ce vorbesc. Dacă stai la computer ca să te joci și să te uiți la filmulețe cu pisici, atunci, da, nu faci decât să-ți prăjești creierul. Dar Google este cea mai tare chestie care s-a inventat vreodată. Efectiv, poți căuta pe Google cum să faci orice. Dacă nu știi ceva, caută acel ceva pe Google. O să devii mai deștept.

Deci sunt o antreprenoare. Îmi vin idei. Și cele mai multe dintre ideile mele sunt despre modalități de a face bani. Banii sunt importanți în viață. Ai nevoie de ei ca să faci aproape orice. Chiar și

ca să mănânci. Asta dacă nu cumva ai o fermă și îți produci acolo mâncarea. De fapt, nu, chiar și lucrul ăsta costă bani.

Într-a treia conduceam o rețea clandestină de pariuri sportive. Copiii puteau să parieze banii de prânz sau de buzunar la diferite evenimente sportive pe care tot eu le organizam. Puteai paria pe aproape orice: curse de alergare, lupte, cățărat în copaci. Am învățat despre șanse și despre cum funcționează pariurile, iar Toby se ocupa de calcule. El e tipul care se ocupă de cifre în echipa asta. Cred că am câștigat cam o sută de dolari până când domnișoara Jensen ne-a închis prăvălia pentru că Sam McVean s-a dus la ea să se plângă că și-a pierdut banii de prânz la un concurs de agilitate. Atunci a trebuit să dăm toți banii înapoi și să le cerem scuze copiilor și părinților lor și să facem curățenie în curtea școlii timp de două săptămâni. Așadar, când auzi lucruri de genul „toată lumea pierde la jocurile de noroc”, să știi că e adevărat. Am investit o grămadă de timp și de energie și nu ne-am ales cu nimic. Cred că aici s-a cam terminat cu jocurile de noroc pentru mine. Așa că ne-am hotărât să nu mai păcălim lumea cu

jocuri de noroc și am trecut la afaceri curate din acel moment.

Într-a patra, pe timpul iernii, conduceam o agenție de spionaj din vestiarul de la piscină. Aveam cinci spioni care puteau fi angajați să urmărească pe cineva pe toată durata pauzei de prânz și apoi să vină să dea raportul despre orice mișcare făcută de cei urmăriți. Toby scria și livra rapoartele, iar profitul a fost bunicele până când a venit vara, s-a deschis piscina și a trebuit să ne părăsim biroul de acolo. Închirierea unui spațiu de lucru adecvat este mereu o problemă pentru oamenii de afaceri.

La începutul acestui an, am pornit „Tema Rezolvată”. Toby își făcea griji și spunea că afacerea asta e un fel de „copiat”. Nu zic neapărat că n-avea dreptate, dar mie îmi plăcea s-o văd mai degrabă ca pe un serviciu. Pentru o mică taxă – cu un comision, desigur –, puneam laolaltă copii care aveau nevoie de teme rezolvate cu alți copii cărora le plăcea să facă teme. Vezi tu, unii copii au o viață socială aglomerată și n-au destul timp pentru teme. Pe de altă parte, altora le place la nebunie să facă teme și nu se mai satură de ele. Tot ce făceam

era să punem la aceeași masă cererea și oferta. Era afacere isteată.

I-am explicat lui Toby că, tehnic vorbind, noi nu făceam niciun rău. *Noi* nu primeam temele de-a gata și nici nu le făceam altora temele.

Toby a zis că e „dubios”.

Eu am zis că e „creativ”.

Toby n-a fost de acord cu mine, așa că afacerea asta s-a închis destul de repede.

Dar asta e treaba cu banii. Uneori trebuie să fii creativ. Mama mea are o slujbă obișnuită, iar tata are grijă de noi, copiii. Avem o casă destul de OK, dar la sfârșitul fiecărei luni îi văd cum se caută de bani ca să încerce să plătească facturile și tot ce mai trebuie plătit. Asta pentru că munca unui om normal nu e ceva creativ. Când o să fiu eu mare, n-o să se mai caute nimeni de bani. O să cumpăr pentru mama și tata o casă și o să mă ocup de toate facturile, ca să nu-și mai facă ei griji din cauza asta. O să fie o casă mare, pentru ca frații și surorile mele să poată sta și ei acolo. Eu o să am casa mea, desigur, și nimeni n-o să-și mai facă griji din cauza banilor. Nimeni.

Nici măcar Toby. Nu că Toby și-ar face vreo-dată griji din pricina banilor, ceea ce e ciudat, pentru că Toby își face griji pentru orice. E genul ăla de copil super stresat. Dar e atât de deștept! Probabil chiar mai deștept decât mine. Doar că e mai tăcut. Lumea crede că eu nu-l apreciez pe Toby, dar nu e așa. Știu, fără urmă de îndoială, că Toby este cel mai bun prieten pe care îl poate avea cineva. Doar că nu i-o spun și lui, fiindcă lucrurile astea mi se par cam siropoase.

Totuși, vreau să-mi arăt aici aprecierea pentru Toby, așadar, cred că o să-i dedic un capitol. Măcar atât să fac și eu, după tot ce a făcut el pentru mine.